

UZASADNIENIE

Powód P. G. (1) w pozwie skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w G. wniósł o odszkodowanie z tytułu złych warunków bytowych w wysokości 100.000 zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w Zakładzie Karnym w G. przebywał od maja 2015 r. do czerwca 2016 r., a pozwany w okresie objętym pozwem nie zapewnił powodowi odpowiednich warunków bytowych. Podniósł, że warunki w jakich przebywał nie odpowiadały normom dotyczącym metrażu tj. 4 m² na jednego skazanego. Podał, że brak było ciepłej wody przez 24 godziny na dobę, brak szafek toaletowych w kąciu sanitarnym, tylko dwie miski dla wszystkich osadzonych, wyłączanie prądu w godzinach 22.00, słabe oświetlenie w celach, smród. Podał, że wielokrotnie był pogryziony przez pluskwy.

W związku z tym, że został poddany przez okres izolacji nieludzkiemu i poniżającemu traktowaniu, które wynika z niezapewnienia humanitarnych warunków izolacji do czego pozwany był zobowiązany, w jego ocenie doszło do wyrządzenia poważnej szkody materialnej. Wskazał, że nie może ponosić konsekwencji niewłaściwej polityki państwa w sferze więziennictwa.

W trakcie rozprawy w dniu 25 lutego 2019 r. wskazał, że domaga się odszkodowania głównie z tego powodu, że w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w G. był wielokrotnie pogryziony przez pluskwy oraz udostępniano osadzonemu środki na bazie alkoholu.

Ostatecznie sprecyzował swoje stanowisko na rozprawie w dniu 24 maja 2019 r. tj.: poparł powództwo i wskazał, że domaga się zadośćuczynienia w kwocie 30.000 zł z tytułu warunków jakie panowały w Zakładzie Karnym w G., w szczególności wobec występowania pluskiew.

Pozwany Skarb Państwa – Zakład Karny w G. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej wg. norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

P. G. (1) ma obecnie 38 lat. W jednostkach penitencjarnych przebywa od 25 czerwca 2014 r. W Zakładzie Karnym w G. przebywał dwukrotnie w następujących okresach czasu: od 15 lipca 2014 r. do 13 sierpnia 2014 r. oraz od 28 maja 2015 r. do 27 czerwca 2016 r. Obecnie odbywa szereg kar skutkujących pozbawieniem wolności orzeczonych z zastosowaniem kodeksu karnego oraz kodeksu wykroczeń, których koniec przypada na dzień 24 grudnia 2020 r.

Podczas odbywania kary pozbawienia wolności w zakładzie Karnym w G. pozwany był wielokrotnie karany karami dyscyplinarnymi.

7 marca 2016 r. wychowawca pozwanego E. K. złożyła wniosek o ukaranie osadzonego P. G. (1) karą pozbawienia możliwości dokonania zakupów wyrobów tytoniowych na okres do 3 miesięcy. Powodem złożenia wniosku było ćwiczenie przez osadzonego w celi 305 przy wykorzystaniu sprzętu kwaterunkowego. P. G. (2) przyznał się do powyższego wykroczenia. Decyzją Dyrektora Zakładu Karnego w G. ukarano go pozbawieniem możliwości zakupu artykułów tytoniowych przez okres 2 miesięcy.

16 czerwca 2016 r. wychowawca pozwanego E. K. złożyła wniosek o wymierzenie kary dyscyplinarnej nagany P. G. (1) ponieważ nie przestrzegał on porządku wewnętrznego – podczas porannego apelu spał. Do powyższego pozwany przyznał się. Dyrektor wymierzył osadzonemu karę zgodnie z wnioskiem.

Będąc osadzonym w Zakładzie Karnym w G. od 1 grudnia 2015 r. był zatrudniony odpłatnie na stanowisku pomoc kucharza. 26 czerwca podczas kontroli osadzonych pracujących w kuchni Zakładu Karnego przez dowódcę

zmiany stwierdzono nienaturalne zachowanie skazanego: chwiejne ruchy, bełkotliwą mowę. Powrócił na oddział mieszkalny, gdzie zaczął się agresywnie zachowywać, niszczył mienie. Wobec skazanego zastosowano środki przymusu bezpośredniego. Ze względu na dalsze nienaturalne zachowanie osadzonego wezwano karetkę pogotowia. W wyniku przeprowadzonych badań w szpitalu ustalono, że poziom alkoholu etylowego we krwi podczas pomiaru wyniósł 1,89 promila. Komisja Penitencjarna w dniu 27 czerwca 2016 r. ocenę postępów w procesie resocjalizacji określiła jako negatywną i zgodnie z art. 89 § 4 kkw przeklasyfikowano skazanego do podgrupy P-1/p.

27 czerwca 2016 r. wychowawca P. G. (1), P. W. (1) złożył wniosek o ukaranie go karą umieszczenia w celi izolacyjnej na okres 28 dni. Przyczyną wniosku było agresywne zachowanie, niszczenie mienia, zażycie substancji niewiadomego pochodzenia. W wyniku tych zachowań zostały użyte względem osadzonego środki przymusu bezpośredniego. P. G. (1) nie przyznał się do tego przekroczenia, twierdząc, że taka sytuacja nie miała miejsca. Był bezkrytyczny wobec popełnionego przekroczenia.

Decyzją z dnia 27.06.2016 r. Dyrektor Zakładu Karnego w G. ukarał osadzonego P. G. (1) karą dyscyplinarną w postaci osadzenia w celi izolacyjnej na okres 7 dni za stwierdzone przewinienie.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 22 sierpnia 2016 r. sygn. akt II 1 Kow 1053/16 sk utrzymano w mocy zaskarżoną decyzję Dyrektora Zakładu Karnego w G. z dnia 27.06.2016 w przedmiocie wymierzenia kary dyscyplinarnej osadzenia w celi izolacyjnej.

Odbywając karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w G. ze względu na zgłaszane dolegliwości dyspeptyczne miał on zleconą dietę lekkostrawną.

6 czerwca 2016 r. (...) przeprowadziła kontrolę w Zakładzie Karnym w G. w związku ze znalezieniem pluskiew w celi nr 414 z dnia 2 czerwca 2016 r. W wyniku kontroli nie stwierdzono żywych pluskiew w pokoju zamieszkiwanym przez P. G. (1).

11 lipca 2016 r. powód skierował skargę do Rzecznika Praw Obywatelskich, która została przekazana do rozpoznania Okręgowemu Inspektoratowi Służby Więziennej w B. – uznana została za bezzasadną.

11 października 2016 r. powód skierował skargę do Centralnego Zarządu Służby Więziennej w W., która została przekazana do rozpoznania Okręgowemu Inspektoratowi Służby Więziennej w B. – uznana za bezzasadną. Z treści odpowiedzi na skargę wynika, że ustalono, że P. G. (1) świadomie spożył środek zawierający w swym składzie alkohol. Przy tym wskazano, że nie zgłosił on przełożonym nachodzących myśli o chęci wypicia alkoholu i zażywając środek dezynfekujący wprowadził się w stan upojenia.

Łączna powierzchnia cel mieszkalnych w Zakładzie Karnym w G. wynosi 780,93 m². Według normy wynikającej z art. 110 § 2 kkw w Zakładzie Karnym w G. znajduje się 6 cel trzyosobowych, w tym 1 izba chorych, 30 cel czteroosobowych, 9 cel siedmioosobowych, 3 cele ośmioosobowe, co stanowi 48 cel mieszkalnych.

Istniejące warunki bytowe w Zakładzie Karnym odpowiadają wymogom określonym przepisami kkw, przepisami rozdziału 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności z dnia 21 grudnia 2016 r. i Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych z dnia 19 grudnia 2016 r.

Według stanu na dzień 19 kwietnia 2018 r. w jednostce przebywało 201 osadzonych w tym jeden na „niepowrocie”, co stanowiło 89,3%, wszyscy przebywali w warunkach zgodnych z ustawową normą powierzchni mieszkalnej (...)m².

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: sprawozdanie z wizytacji Zakładu Karnego w G. przeprowadzonej przez SSO w Ł. S. G. (k. 51-55), pisma Służby Więziennej Centralny Zarząd Służby Więziennej (k. 62-63), odpowiedzi na skargę Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej (k. 65-66), wyjaśnień i zeznań powoda (k. 67-68, 157), dokumentacji medycznej (k. 92-97), zeznań świadków w osobach: E. K. (k. 98-98v107-107v), J. K. (k. 98v, 108-109), K. R. (k. 98v, 109-110v), P. W. (1) (k. 98v, 111-112), P. W. (2) (k. 99, 112v-115v), pisma Służby Więziennej (k. 116),

sprawozdania z czynności prowadzonych w celu zbadania zasadności skargi skazanego P. G. (1) s. S. w przedmiocie stawianych zarzutów z 2.02.2017 (k. 122-123), pisma P. G. (1) (k. 124-127), sprawozdania z czynności prowadzonych w celu zbadania zasadności zażalenia skazanego P. G. (1) s. S. w przedmiocie sporządzenia wniosku o wymierzenie kary dyscyplinarnej, ukarania dyscyplinarnego oraz zmiany podgrupy klasyfikacyjnej z 1.08.2016 r. (k. 129-133), protokołu kontroli nr (...) (k. 134-135), zażalenia na decyzje Dyrektora zakładu karnego (k. 136-137), postanowienia Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 22.08.2016 r., sygn. akt II 1. Kow 1053/16/sk (k. 138), pisma Służby Więziennej (k. 139-141), pisma Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej (k. 142), sprawozdania z czynności prowadzonych w celu zbadania zasadności skargi skazanego P. G. (2) s. S. w przedmiocie niewłaściwego postępowania administracji jednostki z 4.11.2016 r.(k. 143-145v), skargi P. G. (1) (k. 146-147v).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska pozostają pod ochroną prawa cywilnego; ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone lub naruszone cudzym działaniem, na zasadach przewidzianych w kodeksie cywilnym może żądać zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub zapłaty odpowiedniej sumy na wskazany cel społeczny (art. 24 § 1 k.c. i art. 448 k.c.). Zgodnie natomiast z treścią art. 417 § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym w dacie zdarzeń, na które powoduje się powód, za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Wedle wykładni zaprezentowanej w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 2001 r., sygn. SK 18/00 (publ. (...)) przewidziana w art. 417 § 1 k.c. odpowiedzialność dotyczy szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem zachowanie funkcjonariusza przy wykonywaniu powierzonej mu czynności, nie zaś przez zachowanie zawinione (tak też Sąd Apelacyjny w Białymstoku w uzasadnieniu wyroku z 20 października 2011 roku, sygn. akt I ACa 446/11, niepubl.). Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa w oparciu o art. 417 § 1 k.c. jest wystąpienie łącznie następujących przesłanek: bezprawności rozumianej jako niezgodne z prawem działanie funkcjonariusza państwowego, zaistnienie szkody wyrządzonej przez funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu powierzonej mu czynności i normalny związek przyczynowy istniejącej pomiędzy szkodą a zachowaniem funkcjonariusza.

Stosownie natomiast do art. 448 zd. 1 k.p.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Ciężar dowodu co do zaistnienia przesłanek przyznania zadośćuczynienia wynikającej z powołanych powyżej przepisów prawa obciążał stosownie do art. 6 k.c. powoda. Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał, że powód nie sprostował temu zadaniu i nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń przedstawionych w pozwie i w toku niniejszego postępowania. Materiał dowodowy zebrany w sprawie nie pozwala bowiem na przyjęcie, że na skutek działań podejmowanych przez Zakład Karny w G. doszło do wyrządzenia powodowi jakiegokolwiek krzywdy.

Powód w trakcie rozprawy sprecyzował, że złe warunki w Zakładzie Karnym w G. polegały przede wszystkim na tym, że w zakładzie karnym były obecne pluskwy oraz były udostępniane więźniom środki na bazie alkoholu.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że w Zakładzie Karnym w G. miały miejsce przypadki występowania tych insektów, jednakże po uzyskaniu informacji od osadzonych wdrażane były bezzwłocznie stosowne procedury celem ich wyeliminowania.

Świadkowie: E. K. (bioinżynier), P. W. (1) (pedagog), K. R. (pedagog) potwierdzili, że istotnie w Zakładzie Karnym w G. okresowo pojawiał się problem występowania pluskiew. Wskazywali, że w takich sytuacjach skazany zgłaszał to

wychowawcy lub oddziałowemu albo bezpośrednio służbie zdrowia. Wówczas oddział kwatermistrzowski sprowadzał firmę zajmującą się zwalczaniem tych insektów. W przypadku zgłoszenia obecności insektów w piątek, jeżeli firma mogła wdrożyć stosowną procedurę od poniedziałku, skazani byli przenoszeni na inne cele.

Zeznania te korelują z zeznaniami świadka J. K. – lekarza w Zakładzie Karnym w G., z których wynika, że w Zakładzie Karnym w G. sporadycznie pojawiały się pluskwy. W takich sytuacjach wdrażane były procedury tj. były zabiegi dezynsekcyjne, pojawiała się firma lub stosowano odpowiedni preparat. Były również kontrole Sanepidu. Procedury były wdrażane tego samego dnia lub następnego po otrzymaniu zgłoszenia o występowaniu pluskiew.

Powyższe potwierdził również świadek wnioskowany przez powoda- P. W. (2), który zeznał, że na skutek zgłoszenia tego problemu przez niego w zakładzie karnym podjęte zostały działania w celu pozbycia się inwazji owadów, które były powielane wielokrotnie. Świadek ten wskazywał, że P. G. (1) zgłaszał problem pogryzienia przez pluskwy dla lekarza rodzinnego i otrzymał odpowiednie maści. W ocenie tego świadka dezynfekcje przeprowadzane przez wzywaną firmę nie były skuteczne.

Problem występowania w celach mieszkalnych insektów był również przedmiotem kontroli (...) w Z. w dniu 6 czerwca 2016 r. w wyniku której organ prowadzący kontrolę nie stwierdził obecności żywych pluskiew. W trakcie ponownej kontroli mającej miejsce w dniu 31.10.2016 r. przedstawiciele Sanepidu nie mieli zastrzeżeń do warunków bytowych panujących w zakładzie Karnym w G.. Podkreślono, że skazani przebywający w ww. jednostce penitencjarnej, zgodnie z przyjętymi normami, otrzymują środki higieny oraz środki czystości do utrzymania właściwego stanu higienicznego i sanitarnego wykorzystywanych pomieszczeń. Administracja jednostki zaś podejmuje działania zapobiegawcze oraz inne, adekwatne do sytuacji. W przypadku wystąpienia insektów reakcja personelu jest natychmiastowa i skuteczna. Do niszczenia pluskiew wykorzystywane są środki dostępne na rynku, a zakres podejmowanych czynności pozwala na oczyszczanie cel z insektów. Zabiegi dezynsekcyjne wykonywane są pod nadzorem funkcjonariusza, zgodnie z instrukcją stosowania używanych preparatów, przy jednoczesnym zabezpieczeniu w odzież i maseczki ochronne.

Przy tym należy zauważyć, że powód kierował dwukrotnie skargi które dotyczyły warunków bytowych –obecności insektów w celach mieszkalnych, pogryzienia przez pluskwy: w dniu 11.07.2016 r. do Rzecznika Praw Obywatelskich, która została przekazana do rozpoznania Okręgowemu Inspektoratowi Służby Więziennej w B. i została uznana za bezzasadną, oraz skarga z dnia 11 października 2016 r. skierowana do Centralnego Zarządu Służby Więziennej w W. przekazana do rozpoznania Okręgowemu Inspektoratowi Służby Więziennej w B. – również uznana za bezzasadną. W trakcie przebywania P. G. (1) w Zakładzie Karnym w G. nie odnotowano przypadków zgłaszania skarg na pogryzienie przez pluskwy przez innych osadzonych.

Sąd na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego nie dopatrył się również okoliczności aby osadzonym w zakładzie Karnym w G. udostępniane były środki na bazie alkoholu. Z akt sprawy II 1. K. (...) /sk wynika, że powód pracując na kuchni Zakładu Karnego w G., miał dostęp do środka o nazwie P. (...), który jest sporządzany na bazie alkoholu. Powód świadomie zażył ten środek, a będąc pod jego wpływem zachowywał się agresywnie, co ostatecznie skutkowało zastosowaniem wobec niego kary dyscyplinarnej.

Ze zgromadzonej w aktach II 1. Kow 1053/16/sk dokumentacji wynika, że ww. preparat to specjalistyczny środek czystości stosowany w pomieszczeniach bloku żywnościowego, nie powodujący zagrożenia dla zdrowia i życia. Nie jest to środek przeznaczony do spożycia. Powód, będąc skierowanym do pracy w kuchni zakładu karnego odbył stosowne szkolenie – Instruktaż stanowiskowy dla osadzonego zatrudnionego w bloku żywnościowym na stanowisku pomoc kuchacza oraz odbywał cykliczne, miesięczne szkolenia z zakresu G./ (...) i systemu (...). Przedmiotem tych szkoleń było m.in. zapoznanie z rodzajem i właściwym używaniem stosowanych w bloku żywnościowym preparatów chemicznych, a także zapoznanie z zagrożeniem jakie niesie dla ludzkiego organizmu niewłaściwe stosowanie tych preparatów. Pomimo odbycia stosownych szkoleń, świadomie spożył środek do dezynfekcji zawierający w swym składzie alkohol, za co został decyzją Dyrektora Zakładu Karnego ukarany karą umieszczenia w celi izolacyjnej na okres 7 dni.

Analiza akt II. 1 K. (...) /sk wskazuje, że zastosowanie wówczas przez funkcjonariuszy służby więziennej środków przymusu bezpośredniego względem powoda było zasadne gdyż nie było innej możliwości odizolowania osadzonego i zabezpieczenia bezpieczeństwa zarówno dla niego samego jak i dla innych osadzonych. Z notatek służbowych dowódcy zmiany J. T. jak i starszego oddziałowego M. N. wynika, że użycie środków przymusu bezpośredniego przez funkcjonariuszy Służby Więziennej odbyło się w sposób profesjonalny, zgodny z obowiązującymi przepisami i nie wyrządziło szkody osadzonemu. Zauważyć należy, że użycie środków przymusu bezpośredniego było następstwem agresywnego zachowania, niszczenia mienia znajdującego się w celi mieszkalnej, braku reakcji na wydawane polecenia przez dowódcę zmiany. O możliwości zaś użycia środków przymusu został powiadomiony przez dowódcę zmiany.

Odnosząc się do twierdzeń powoda dotyczących naruszenia jego dóbr osobistych na skutek nieodpowiednich warunków odbywania kary pozbawienia wolności to stwierdzić należy, że powód w Zakładzie Karnym w G. W. przebywał w celach, które spełniały normatyw powierzchniowy przewidziany w art. 110 § 2 k.k.w.. Zgodnie z tym przepisem, co do zasady, powierzchnia w celi mieszkalnej, przypadająca na skazanego, wynosi nie mniej niż 3 m². Tymczasem, podczas pobytu powoda w Zakładzie Karnym w G., zjawisko przeludnienia nie występowało.

Przy tym należy podkreślić, że pozwana jednostka podlegała regularnym kontrolom Sędziego penitencjarnego – a powód miał możliwość kierowania skarg do Sędziego, jeżeli uznał, że działania pozwanego są sprzeczne z przepisami kkw i rozporządzeń wydanych na jego podstawie. Wyniki przeprowadzonej wizytacji pozwalały Sędziemu penitencjarnemu na bardzo wysoką i pozytywną ocenę działań administracji Zakładu Karnego w G.. Sędzia w (...) z wizytacji podkreślił, że odpowiednie warunki bytowe oraz rozwiązania organizacyjne sprawiają, że przestrzegane są prawa osadzonych oraz należycie egzekwowane ich obowiązki.

Zdaniem Sądu Okręgowego, nie dochodzi do naruszenia dóbr osobistych osoby w czasie pobytu jej pobytu w jednostce penitencjarnej, jeżeli miały wobec niego miejsce jedynie uciążliwości dotyczące sposobu wykonywania kary pozbawienia wolności, które dotyczą wszystkich osadzonych, a nie zachowania specjalnie poniżające powoda i wymierzone tylko przeciwko niemu (za: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi - I Wydział Cywilny z dnia 30 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa 19/16, Legalis nr 1501858).

O naruszeniu godności skazanego skutkującej prawem do ochrony prawnej można mówić dopiero wtedy, gdy cierpienia i upokorzenie przekraczają konieczny element cierpienia wpisanego w odbywanie kary pozbawienia wolności, zwłaszcza przy bierności zakładu karnego, który nie dba o poprawę warunków odbywania kary i godzi się na przepełnienie cel, nie dba o zwiększenie ich ilości, o remonty, o polepszenie warunków socjalnych, żywieniowych, czy wreszcie kulturalnych. Dyskomfort spowodowany pobytem w warunkach izolacji nie może stanowić podstawy do sformułowania tezy, że doszło do naruszenia dóbr osobistych. Do naruszenia dóbr osobistych dochodzi jedynie wówczas, gdy cierpienie i upokorzenie, jakiego doznaje pozbawiony wolności przekraczają nieunikniony element cierpienia wpisanego w karę pozbawienia wolności. O naruszeniu dobra osobistego w postaci uchybienia godności osadzonego w zakładzie karnym nie można mówić w przypadku pewnych uciążliwości lub niedogodności związanych z pobytem w takim zakładzie, polegających na niższym od oczekiwanego standardzie celi czy urządzeń sanitarnych, bowiem dla wielu ludzi nie odbywających kary pozbawienia wolności warunki mieszkaniowe bywają często równie trudne. Odbywanie kary pozbawienia wolności wiąże się z naturalnymi dolegliwościami w postaci pogorszenia standardu życia. Powyższe stanowi zwykłe następstwo przymusowej izolacji, i nie może przesądzać o potrzebie zasądzenia zadośćuczynienia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi - I Wydział Cywilny z dnia 23 sierpnia 2016 r., sygn. akt I ACa 195/16, Legalis nr 1509079).

Powód w toku niniejszego postępowania nie podważył oceny, że działania podejmowane przez funkcjonariuszy Służby Więziennej wobec jego osoby mieściły się w granicach obowiązującego porządku prawnego i w rezultacie nie mogły być uznane za bezprawne w rozumieniu art. 417 § 1 k.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 355 k.p.c. umorzył postępowanie co do cofniętego żądania, jak w punkcie I sentencji wyroku, a w oparciu o art. 448 k.c. w zw. z art. 417 § 1 k.c. oraz art. 23 i 24 k.c. oddalił powództwo, jak w pkt II sentencji wyroku.

Z uwagi na wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 99 k.p.c. zasądzono od powoda P. G. (1) na rzecz Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 240 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego, jak w pkt III. sentencji. Kwotę 240 zł wyliczono w oparciu o § 8 ust. 1 pkt. 26 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265. t.j.).